

Clàssics moderns. L'amor en petites dosis (i III) *Nuit d'été en ville* (1990) de Michel Deville

Iñaki Revesado

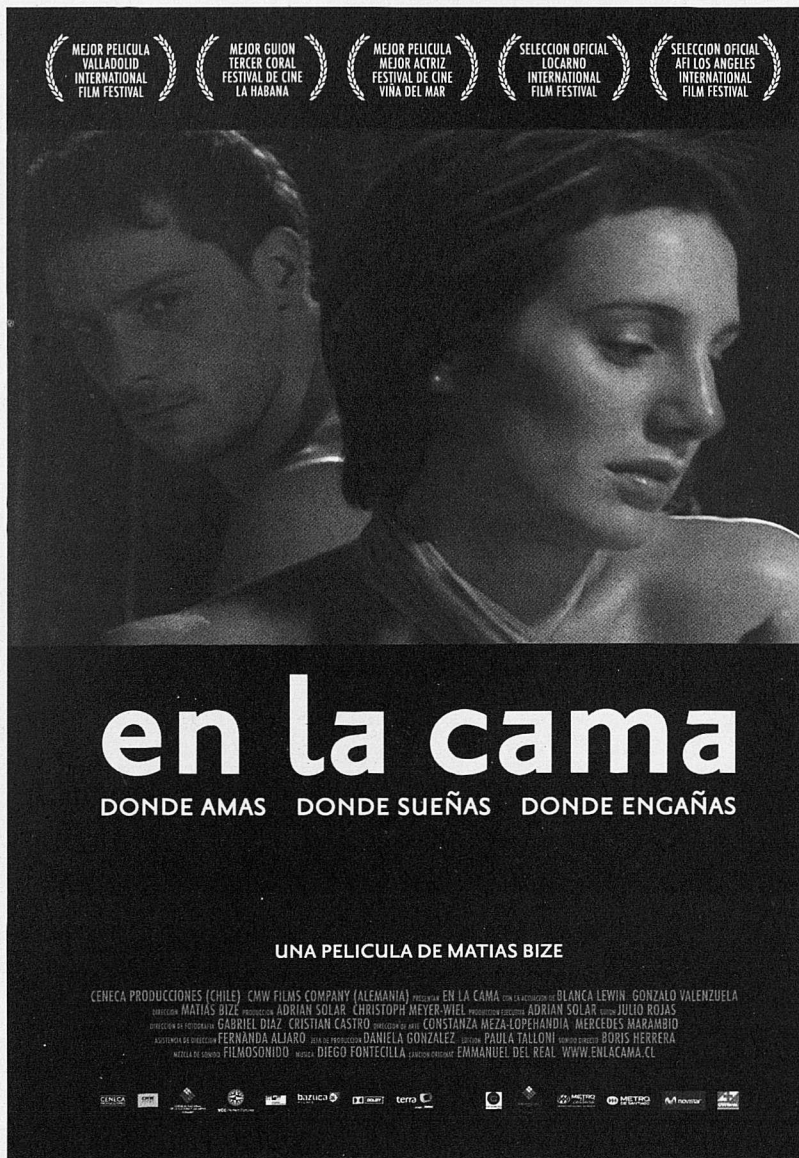
Fa només un parell d'anys va arribar a les nostres pantalles un film xilè (quina cinematografia més desconeguda per a nosaltres, malgrat el creixent èxit del cinema sud-americà dels darrers anys), emprès pel premi que va aconseguir a la Seminci de Valladolid. Aquella pel·lícula es titulava *En la cama* (2006) i estava dirigida per Matias Brizé. La proposta xilena, però, no era nova, ja que tenia molt a veure amb una producció francesa de principis dels noranta que, com *En la cama*, també va gaudir del privilegi de ser estrenada entre nosaltres, qual el cinema francès arribava a les pantalles espanyoles només en honorables excepcions. El film es deia *Nuit d'été en ville* i proposava el diàleg d'una parella en haver acabat de fer l'amor. Es tractava de dos desconeguts que després d'una trobada breu en una festa amb uns amics comuns havien decidit compartir una nit de passió, però que després, empesos per alguna cosa difícil de determinar, havien decidit compartir alguna cosa més que la intimitat dels seus cossos. El realitzador del film era un desconegut per a nosaltres —dos anys abans havia dirigit un film curiós que es deia *La lectrice* (*La lectora*, 1988)— i des de llavors tampoc no s'ha pro-

digat en excés, però ha tornat a rodar un film de bona factura que també va gaudir d'una distribució més o menys decent, que es deia *La maladie de Sachs* (*Las confesiones del Doctor Sachs*, 1999).

Les similituds entre el film francès i el xilè són moltes i, malgrat la sensació de *déjà vu* que pot transmetre la pel·lícula xilena, el cert és que la revisió de la història dels amants que comparteixen paraules i cossos en l'escenari limitat d'un llit, està a l'alçada de l'original, aportant una novetat que sempre s'agraeix, que és l'humor que corre per la pel·lícula de Brizé.

La nit d'estiu de Deville és tal vegada més sobria en les formes i més densa en el contingut. La parella formada per Louis i Emilie, encara amb les pells suades després d'haver fet l'amor, comença una xerrada que els anirà duent a diferents aspectes de les seves vides, de manera que qui en el principi només són uns desconeguts, una vegada passada l'hora i mitja de durada de la pel·lícula (que a més es correspon amb el temps real transcorregut fins al matí d'un nou dia que comença), acaben coneixent suficients coses de l'altre com per saber quina opció han de prendre, sortir d'allà cames ajuda-

Nuit d'été en ville

me o bé romandre al llit i compartir un futur incert. Aquí, com ja comentarem quan parlarem de *Before Sunrise* (1995) de Richard Linklater, els amants aniran descobrint-se gràcies a un repàs per les empremtes més importants que els ha anat deixant el passat (les primeres vegades, els amors infantils, les pors que s'arrosseguen des de la infantesa...), però a diferència del film de Linklater el to és menys amable, ja que aquí els amants estan més treballats per les experiències i tiren la pedra, però amaguen la mà, en un exercici de deixar veure només el més evident dels sentiments i tancant amb pany i clau allò que pugui ser utilitzat per l'amant. Es tracta ara del començament d'una possible relació per a dos amants adults, desenganyats, temorosos de perdre una soledat en la qual ja estan acomodats, que, per tant, no s'hi tiren a ulls clucs i arriusquen poc. En un moment Louis, després d'haver deixat entreveure que per a ell no sortir mai de la casa d'Emilie potser el que més desitja a la vida, entaferra a l'amant il·lusionada: "T'agrada l'enrenou, en canvi, jo, jo m'estim més no deixar rastre." És la manera de po-

sar sobre la taula la incompatibilitat dels enamorats, l'oferiment a vestir-se i sortir d'allà per no tornar-hi pus. En canvi, Deville, malgrat els continus estira i arronses, va mostrant com a poc a poc el fil que uneix els protagonistes va guanyant fermesa. Els amants juguen a imaginar-se una vida junts. Elaboren quines han de ser les normes que regiran la seva convivència, avancen com serà la relació amb els fills que tinguin, però cada un d'aquests jocs acabarà amb un distanciament, amb una paraula poc adequada que rompi l'encís. La habitació espaiosa per la qual es van movent els dos personatges està presidida pel llit i per un enorme armari que acaba essent el símbol dels nus que ferà els amants: un vell armari que Emilie va comprar en una botiga d'antiquaris i que pertanyia a la família de Louise, en el qual s'havien amagat tots els secrets de Louis, qui encara espera trobar-hi qualche empremta que li retorni la seva infantesa.

Dins l'habitació no es filtra llum de l'exterior, únicament se senten els renous esmorteïts d'una ciutat que es desperta, i en aquest es-

cenari tan reduït (i a la vegada tan extens) els dos amants no tendran possibilitat d'escapir-se. Evidentment hi ha una porta que es pot franquejar, però tots dos saben que el que els espera enfora ja és conegut i que les oportunitats no sempre surten a camí. Emilie repeteix en més d'una ocasió que el que desitja és dormir. A vegades demana a Louise que dormi devora ella, d'altres li diu que faci el que vulgui, que quedi, que se'n vagi, però que la deixi dormir. Tots dos saben de sobres que després del sexe i de les paraules només els manca compartir el descans, els somnis i la veritat sense ornaments de despertar-se pel matí devora una persona que tal vegada sigui qui t'acompanyi la resta de la teva vida...

Dues propostes d'una història bastant similar: *Nuit d'été en ville* i *En la cama*. Dues pel·lícules interessants, dues visions sobre les reserves que tenim a obrir la nostra vida a un altre, sobre la complicitat nascuda de l'atracció de les pells, sobre les inseguretats que surten a la llum quan arriba l'amor. ■